

VELEHRAD

22 LADBROKE SQUARE
LONDON W. 11.

DUBEN / KVĚTEN 1986.

Měsíc p o u t í

Nejsou to sice letos putování jubilejní - jako vloni, ale jsou přece tradiční. 11. května jedeme do poutního místa AYLESFORD, kde, v hrabství kentském - karmelitáni obnovili klášter/v padesátých letech/, který tam vybudoval Simon Stock, jeden z původních mnichů israelského Karmelu. Už několikrát byl dostaveníčkem "pouti k ř í ž ů", kterou organizuje ACM - organizace na pomoc Umlčené církvi. Je to den modliteb za naše trpící bratry a sestry za Železnou oponou. V posledních letech se k nám připojili také věřící z dálného východu, věřící, již z autobusovou oponou" sdílejí týž bolestný úděl. Aylesford je m a r i á n s k é poutní místo: Prostřednice milostí naslouchá našim úpěnlivým prosbám a její pomoc - tak pevně věříme - zasáhne až za "Železnou oponu".

Potom 17. a 18. května to bude naše pout s v a t ō j á n s k á - ve Velehradě. Shromáždíme se kolem sochy našeho světce - a je to socha z domova: přivezl ji britský diplomat ve dvacátých letech, když se u nás odstraňovaly, daroval ji kostelu v severní Anglii, potom se octla v jesuitském domě v Sunderland, a nakonec našla domov v naší velehradské zahrádce, kde nám připomíná domov a tradiční poutě, zvl. v Praze oblíbené. My v duchu zalétáme do Staré Boleslavi, kam světec putoval k "Paladiu země české" a na všechna ostatní mariánská poutní místa naší vlasti: Svatou horu, Hostýn Svatý Kopeček, Velehrad/mnozí mimoděk vzpomenou na památnou jubilejní pout vloni/, do Levoče, Marianky i Šaštína.

24. května odjíždí skupina londýnských věřících na pout do Svaté země, aby shlédli místa posvěcená fyzickou přítomností našeho Spasitele. Doufáme, že načerpají - kromě mnoha duchovních požehnání - také hodně praktických informací, které pomohou v budoucnu dalším poutníkům z Londýna!

Švýcarští krajané pořádají v měsíci květnu pout k Panně Marii do Einsiedeln.

Začátkem července putují krajané z Německa do Ellwangen a v polovině srpna 15-17.VIII. - je plánována krajanská pout do Mariazell a také k bl. Anežce do Vídně/kde je v kostele sv. Karla její ostatek/. Bude to další krok k žádosti o její svatořečení. Z USA - z 50 čs. osad už podali žádost do Říma o kanonizaci naší slavné Přemyslovny.

Mnozí použijí své návštěvy u příležitosti Sokolského sletu v Curychu /3.-6. července/nebo sjezdu KA, který následuje hned po pouti vídeňské.

Tato duchovní setkání utužují pouto vzájemného bratrství věřících krajanů mimo vlast, roztroušených po celém svobodném světě. Ale také nás duchovně sblíží s domovem - vždyť předmětem našich modliteb je znovunastolení, či poslilnění Božího království v naší vlasti. Vysíláme všichni společně k nebesům úpěnlivé prosby za naše národy a činíme tak skrze Matku Boží - vždyť stále platí, že "milá byla Panna Maria Čechům a milí byli Čechové Panně Marii!" S důvěrou se k ní všichni utíkáme, a víme, že nebudeme oslyšeni!

Máj, měsíc P. Marii zasvěcený - je měsícem k v ě t ů - a zvláště krásný je pohled na hradčanskou strán, která je v květu a svěží zelení - důkaz to j a r a, které nezadržitelně vystřídalo chladnou zimu. Tak nám i ta jarní příroda připomíná, o čem nás ujišťuje velikonoční liturgie, že musíme důvěřovat, neboť náš Spasitel ž i j e - přehlehl zlo i smrt, dal tak pevný základ k pravé n a d ě j i, která nás posiluje v našem pozemském putování vlévá vždy novou energii nám poutníkům, když se zdá, že už nemáme dost sil a vytrvalosti.

Koncem února jsem dostal dopis z Vysočiny od vzdáleného příbuzného. Píše o vážné nemoci svého bratráčka Jendy. Měl operaci žaludku a "po rodině se šíří zvěsti nejhorší" říká pisatel. Odpověděl jsem delším dopisem a hned nato přišlo další psaní. "Nevím jestli už víte, že v době kdy jste psal svůj dopis, nebyl Jenda už tady mezi námi. Zemřel 6. března, právě v den svých 40. narozenin. Celý svůj život pracoval a pro práci neměl čas na Boha, prý už ani v neděli nechodil do kostela. Ale Pán si udělal čas na něho a věnoval se mu v době jeho nemoci. Dal mu i fantastickou možnost návratu a obnovy. Tři týdny s ním na jednom pokoji v nemocnici ležel jeden velmi duchovní člověk. Ten pak potvrdil, že Jenda tuto možnost i čas využil pro své věčné dobro. On sám prý se od něho učil trpělivosti a pokoře s jakou Jenda snášel své bolesti a utrpení. A my, přesto že je to pro nás všechny těžká rána, prožíváme radost z toho, že naše modlitby byly vyslyšeny v tom nejlepším smyslu."

A dopis uzavírá: "Připadá mi to jako takové malé rodinné velikonoční podoběnství - utrpení jednoho z nás nás všechny spojilo a on sám ve svém utrpení našel svoji obnovu, a já věřím, že i oslavení".

Kolik lidí okolo nás propadá tomu klamu. V touze po spokojenosti a štěstí všechnu svou sílu, dovednost a čas věnují sociálnímu zajištění, které se však chápe jenom v materiálních pojmech. Jenomže nic z toho co člověk vlastní, nemůže ho trvale uspokojit. Cokoli člověk dosáhne, se nakonec ukazuje jako něco předběžného. V té souvislosti mi napadá úryvek z Písma. Je to úvaha z knihy Kazatel ze Starého zákona o proměnlivosti lidského života. Všecko co člověk dělá, je jen dočasné. Všecko má sice svůj čas, nic však nemůže vyplnit prázdnotu, která se v nitru člověka znovu otvírá.

Vše má svou podobu,
každé konání pod sluncem má svůj čas,
Čas k narození a čas k umírání,
čas k sázení a čas k vytrhávání
zasetého.

Čas k zabíjení a čas k léšení,
čas k boření a čas k stavění.
Čas k pláči a čas k smíchu,
čas k nářku a čas k tanci.
Čas k házení kamenů a
čas k jejich sbírání,
čas k objímání a
čas k vzdalování se od objetí.
Čas k hledání a čas k ztracení,
čas k schovávání a čas k odhazování.
Čas k trhání a čas k sešívání,
čas k mlčení a čas k mluvení.
Čas k milování a čas k nenávidění,
čas k válce a čas k míru.

Jaký užitek má člověk, který pracuje, ze své námahy? Uvažoval jsem o zaměstnání, které dal Bůh lidem, aby se jím zabývali. Všecko činí krásně ve svůj čas, i zvěst o věčnosti jim vložil do srdce, přece však nemohou proniknout dílo, které Bůh dělá od začátku do konce" /Kazatel 3:1-10/

Knihá Kazatel tady vyjadřuje poznání, které si snadno můžeme ověřit vlastní zkušeností. Je v nás cosi nepojmenovatelného co nás postrkuje a táhne z místa na místo od narození až po naší smrt. Je to svědectví, že v člověku je hluboká touha po něčem více.

Co je toto "více", na to kniha Kazatel neodpovídá. Ne to dává bible odpověď na jiných místech, především v Novém zákoně. Jsme obyvatelé této země, ale nemáme tady místa zůstávajícího. Jsme povoláni do života, který bible nazývá královstvím Božím. Je to společenství s Bohem z jehož ruky jsme vyšli a kam se máme zase vrátit. Ve všem tedy co děláme bychom měli slyšet Ježíšova slova:

Hledejte nejprve království Božího a všechno ostatní vám bude přidáno.